

เรื่องเล่าร้าวปลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ในฐานะผู้ป่วยวิกฤตฉุกเฉิน

นางสาว รัชนา วงษालาภ

งานการเงินโรงพยาบาลและงบประมาณ โรงพยาบาลรามาธิบดีจักรีนฤพดินทร์

“คิดว่าการตั้งครรภ์และคลอดลูกเป็นเรื่องง่ายไหมคะ ถ้าใช่ให้อ่านเรื่องนี้แล้วคุณ肯定会เปลี่ยนความคิด”

ฉันก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่มีครอบครัวที่อบอุ่น และได้ทำหน้าที่ของความเป็นแม่ถึง 2 ครั้ง แต่ครั้งนี้ไม่เหมือน ครั้งแรกที่ผ่านมา ฉันตั้งครรภ์ที่ 2 ตอนที่อายุ 40 ปี การตั้งครรภ์ครั้งนี้แตกต่างจากครั้งแรกโดยสิ้นเชิง สูติแพทย์แจ้งว่า “ท้องนี้ ไม่สามารถคลอดทางช่องคลอดแบบท้องแรกนะคุณแม่” เพราะอะไรนะหรือ เพราะฉันมีภาวะรกเกาะต่ำแบบปิดปากมดลูก ซึ่งส่งผลให้อาจมีเลือดออกแบบฉุกเฉินได้ตลอดการตั้งครรภ์ ต้องผ่าตัดคลอดทางหน้าท้องเท่านั้น และอาจมีภาวะตกเลือดรุนแรงจนถึงขั้นเสียชีวิตได้ แม้ทั้งที่คุมหมอนแนะนำภาวะแทรกซ้อนที่อาจเกิดขึ้นฉันก็กลัวมากถึงมากที่สุดแล้วละ ฉันตั้งครรภ์มาจนถึง อายุครรภ์ 36 สัปดาห์ แต่ตลอดการตั้งครรภ์ ก็มีเลือดออกทางช่องคลอดจริงอย่างที่ สูติแพทย์เคยแนะนำไว้ ฉันเข้าออกโรงพยาบาลเป็นว่าเล่นจนพยาบาลจำฉันได้แล้ว ฉันภาวนาและพูดกับลูกที่อยู่ในท้องตลอดว่า “ขอให้หนูอยู่นิ่งๆจนครบกำหนดคลอดและไม่มีเลือดออกอีกนะคริคนเก่งของแม่”

.....ชะตาชีวิต หลีกหนีไม่ได้ เหตุการณ์ที่ฉันกลัวมากที่สุด ก็เกิดขึ้นจริง ๆ

เช้าวันอังคาร ที่ 16 มิถุนายน วันนี้ก็เป็นวันทำงานปกติอีกวันหนึ่งของฉัน ทำงานมาถึงเวลาช่วงเย็นของวันนั้น ในขณะที่ทุก ๆ คนก็เลิกจอกำลังจะเตรียมตัวเลิกงานและกลับบ้าน ฉันอยู่สักว่า มีน้ำไหลออกมาจากช่องคลอด ฉันค่อยๆประคองตัวเองเดินไป ห้องน้ำ ฉันเห็นเลือดไหลหยดลงพื้น เมื่อถึงห้องน้ำเลือดไหลพรดออกมา ยิ่งกับเทน้ำออกจากแก้ว ฉันรู้สึกหน้ามืดเล็กน้อยและรีบนั่งลง จะร้องเรียกใครก็ได้ เลือดค่อยๆไหลไปตามพื้น โผล่พ้นประตูห้องน้ำ จนมีพี่คนหนึ่งมาเห็นเหตุการณ์

เลือดใครเนี่ย เอ้า “น้องแพรวๆ เป็นอะไรี๊ป่าว” เสียงพี่สาวคนนั้นร้องเรียกฉันด้วยความตกใจ ฉันพยายามหายใจเข้าออกอย่างลึกๆ และรวบรวมพลังที่มีอยู่ ณ ตอนนั้น ค่อยๆลุก แต่ยังไม่ไหว พยายามลุกเลือดก็ยิ่งไหล จนต้องนั่งลง ฉันมองเห็นพี่ๆยืนมองฉันด้วยความตกใจ จำได้ว่ามีเตียงรถเข็นจอดรอหน้าประตูห้องน้ำ และได้ยินเสียงอาจารย์แพทย์ท่านหนึ่งที่วิ่งมาช่วยเหลือบอกว่า “เดินหนีบ่นะแพรว” และประคองฉันขึ้นนอนบนเตียงรถเข็น สุดท้ายฉันถูกนำส่งห้องคลอดอย่างรวดเร็ว โดยทีมเคลื่อนย้ายคือ หัวหน้าห้องคลอดและพยาบาล รวมทั้งเวรเปลที่นับว่าเขินไว้มาก วิ่งมารับฉันถึงที่ห้องน้ำในที่ทำงาน ในระหว่างทางมีรอยเลือดสีแดงสด หยดไหลลงพื้นตลอดทาง ในใจพยาบาลที่วิ่งตามกันมาก็คงตื่นเต้นไม่แพ้กันเลย พลาทิดตต่อประสานงานกับห้องคลอดตลอดเวลา ด้วยเสียงสั่นเครือและกระหืดกระหอบ

ในขณะนั้นฉันพอจะรู้สึกตัวอยู่บ้าง ถามตอบได้บ้างแต่ไม่ทั้งหมด เพราะอยู่ในภาวะตกใจอย่างสุดขีด ที่เห็นเลือดของตัวเองออกมาจากขาขนาดนั้น และร่วมกับมีภาวะเสียเลือดอย่างเฉียบพลัน ฉันได้ยินทุกอย่างแต่ตอบสนองอะไรไม่ ค่อยได้ เสียงพยาบาลพูดพร้อม ๆ กัน หลายคน “คุณแม่คะ ขอตัดเลือนะคะ เลือดเปื้อนเลือดเยอะมากเลยคะ เสียงที่ 1 “คุณแม่คะให้น้ำเกลือเนคะ กำมือแน่นๆนะคะ” เสียงที่ 2 และอีกหลายๆเสียงที่พูดพร้อมกัน ฉันรับรู้ทุกอย่าง ถึงตาของฉันแทบจะลืมไม่ได้แต่หูของฉันยังได้ยินทุกเสียง ฉันรู้ว่าเหตุการณ์มันชุลมุนมาก

เสื้อผ้าของฉันถูกรับตัดออก และเริ่มเตรียมตัวเพื่อการผ่าตัดคลอดฉุกเฉิน ฉันได้ยินเสียงคนหลายๆคนพูด ทำอะไรในเวลาเดียวกัน เสียงอีกกระตึกก็โครมมาก ในที่สุดเสียงก็เงียบลง เงียบสนิท เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพราะอะไรนะหรือ เพราะฉันถูกดมยาสลบไปแล้ว

อู๊วๆ เสียงเด็กชายตัวน้อย ๆ ร้องขึ้น ภายในไม่กี่นาทีที่ฉันหลับไป พยาบาลคนหนึ่งเล่าให้ฟังหลังจากฉันตื่นขึ้นมาจากการดมยาสลบ และยังเล่าให้ฟังอีกว่า หลังจากที่คุณหลับไปแล้ว ทีมแพทย์ทีมพยาบาลและผู้ช่วยพยาบาล ทำงานกันอย่างโกลาหล เตรียมของและอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อผ่าตัดด่วน อย่างที่ไม่เคยด่วนเท่านี้มาก่อนในห้องคลอดโรงพยาบาลรามาธิบดีจักรีนฤพดินทร์ ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากและต้องเร่งเพื่อให้ใช้เวลาให้น้อยที่สุดในการช่วยชีวิตฉันและลูก

หลังจากที่ผ่าตัดเสร็จเรียบร้อยฉันมีภาวะตกเลือดที่ต้องสังเกตอาการต่อ และต้องเจาะเลือดตรวจซ้ำ เมื่อฉันตื่นขึ้นมาฉันรู้สึกเจ็บระบมที่ท้อง ฉันมองไปเห็นหน้าปัดผลสีขาวอยู่ที่หน้าท้องของฉัน ฉันรู้สึกเหนื่อยและเพลียมาก แต่ฉันก็ยังอยากได้อีกครั้งเมื่อเห็นใบหน้าเล็ก ๆ ของลูกชายตัวน้อย ที่พยาบาลพามาพบหน้าฉันเป็นครั้งแรกหลังจากเขาลืมตาดูโลกออกมา ฉันน้ำตาซึม ด้วยความยินดี สีหน้าเปื้อนยิ้มตลอดเวลา

ฉันรู้สึกโชคดีมาก ๆ ที่ได้รับการดูแลและช่วยเหลืออย่างดีและเต็มความสามารถ จากทีมบุคลากรทางการแพทย์ของโรงพยาบาลรามาธิบดีจักรีนฤพดินทร์ จากเหตุการณ์ครั้งนั้น คำว่าขอบคุณมันยังน้อยไปสำหรับความทุ่มเทของแพทย์ พยาบาล ผู้ช่วยพยาบาล และเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่เกี่ยวข้องที่ มีส่วนช่วยชีวิตฉันและลูกให้พ้นจากวิกฤตที่อันตรายที่สุด และฉันคงจะบอกทุกคนที่มาปรึกษาฉันเรื่องการฝากครรภ์ ว่านี่คืออะไร

ที่ลืมไม่ได้เลยคือ เมื่อลูกชายของฉันโตขึ้น ฉันจะบอกเขาว่า “เราอดตายได้เพราะใคร”